

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

La indústria d'armaments sustenta el capitalisme moribund

A bans de la caiguda del Mur de Berlín, el sector armamentístic era un dels pilars que asseguraven la supervivència del sistema capitalista, mantenint artificialment el creixement.

Les indústries d'armes es van entrellaçar considerablement amb la maquinària política dels estats. Després de la caiguda del Mur, va caldre liquidar les existències. Per tant, la dècada de 1990 va veure un desenvolupament de conflictes de “baixa intensitat” (la intensitat és baixa quan els conflictes no afecten directament els comentaristes). Amb el cinisme més gran, els països imperialistes (UE, Regne Unit, França...) i després Rússia van liquidar les seves existències.

A la dècada de 2000, va ser necessari reinventar-se i assegurar el subministrament de nous equips. Des de la robòtica fins a la IA, la guerra asimètrica o la guerra irregular, la indústria armamentística ha innovat amb nous productes, netejant la seva imatge en base a raons d'Estat, necessitats democràtiques i fins i tot ajuda humanitària. Després d'aquest canvi hipòcrita, aquesta indústria s'ha continuat desenvolupant i ha creat mercats per vendre els productes. A la dècada del 2010 va sorgir un mercat d'armes de segona mà. Així, Àfrica i Amèrica Llatina o part dels països asiàtics estaven equipats amb armament lleuger (rifles, llançacoets, mines, municions...) mentre que els països del Golf Pèrsic podien pagar fragaetes, avions, míssils de mitjà/llarg abast.

Un augment vertiginós de la despesa militar

El 2018, la despesa militar a tot el món va ser de 1,8 bilions de dòlars (1.565 bilions de €) o sigui, 4,93 mil milions de \$ cada dia i 57.000 \$ per segon. Des de la dècada del 2000, hi ha hagut un augment constant en la despesa per a molts països: els de l'OTAN (inclosa Turquia), els del Golf Pèrsic, molts països asiàtics, especialment una Xina en augment.

2020 va ser un any rècord amb 2 bilions \$. Diego Lopes da Silva, investigador del programa d'armament i despesa militar Sipri, explicava: “Podem dir amb certesa que l'epidèmia no ha tingut un impacte significatiu en la despesa militar mundial el 2020”. A Europa, la despesa en defensa està augmentant (+2%), particularment en resposta a Rússia, que s'ha

considerat una amenaça creixent des de l'anexió de Crimea el 2014.

El 2021, la tendència es confirma. Només els Estats Units representa gairebé el 40% de la despesa militar mundial en línia amb la política de Trump, continuada per Biden: “Els recents augments en la despesa militar nord-americana s'expliquen principalment per fortes inversions en investigació i desenvolupament, per diversos projectes a llarg termini com la modernització de l'arsenal nuclear nord-americà i l'adquisició d'armes a gran escala”. segons Alexandra Marksteiner, investigadora del SIPRI. “Això reflecteix les creixents preocupacions sobre les amenaces percebudes per competidors estratègics com la Xina i Rússia»

La guerra a Ucraïna accelera aquest procés. Els pressupostos militars estan explotant a països com Alemanya i el Japó, que suposadament són països sense un exèrcit d'actuació a l'exterior, estan aprovant pressupostos d'armes colossals.

La despesa militar global total va augmentar un 0,7% en termes reals el 2021 a 2,113 \$ bilions. Les cinc principals gastadores el 2021 van ser els Estats Units, la Xina, l'Índia, el Regne Unit i Rússia, que junts van representar el 62% de la despesa, segons les noves dades sobre la despesa militar global publicades per l'Institut Internacional de Recerca per a la Pau d'Estocolm: “L'augment de la despesa total el 2020 depèn en gran mesura dels Estats Units i la Xina. Els EUA van augmentar la seva despesa militar per tercer any consecutiu fins a assolir els 778 mil milions de dòlars el 2020 (+ 4.4% des del 2019 però -10% des del 2011) (...) La despesa militar de la Xina s'estima en USD 252 mil milions (+ 1.9% des del 2019 i + 76% des del 2011). Representen el període més llarg d'augment ininterromputs (26 anys consecutius) per part d'un país a la base de dades del SIPRI sobre despesa militar. Amb USD 72.9 mil milions (+ 2.1%), la despesa militar de l'Índia ocupa el tercer lloc al món. La despesa militar total de Rússia va ascendir a USD 61,7 mil milions (+ 2,5%). El cinquè país més malbaratador, Regne Unit, va augmentar la seva despesa militar un 2,9% el 2020. Aquesta és la segona taxa de creixement anual més alta del país el 2011-20, una dècada caracteritzada fins al 2017 per retallades en la

despesa militar”.

Estats Units, el país més venedor

El 2021, “41 empreses nord-americanes figuren entre les 100 venedores d'armes més grans, amb una participació del 54%, 26 empreses europees van representar el 21% de les vendes totals. Els segueixen la Xina (13% del total, amb cinc empreses) i Rússia (5%, nou empreses). Comptant els països europeus per separat, la Xina és el segon país i el Regne Unit el tercer (set empreses, 7,1%), davant de Rússia (nou empreses, 5%) i França (sis empreses, 4,7%) “. (Le Monde, desembre de 2021).

La guerra econòmica (de la venda d'armes) no té cap precedent. Així, “els nord-americans equipen massivament els països considerats com a aliats contra adversaris més o menys declarats: els països àrabs contra l'Iran, els països europeus contra Rússia, Taiwan, el Japó i Corea del Sud contra Corea del Nord i la Xina. Els russos estan armant als xinesos i veneçolans, que són blanc dels embargaments occidentals, per sospesar la relació competitiva, de vegades correspon als Estats suggerir que no intentaran aprofitar-se de la seva influència i que els seus clients continuaran sent perfectament sobirans: comprar-nos és escapar de les restriccions russes i nord-americanes (...) Els Estats Units van una mica més enllà: prohibeix l'exportació de qualsevol equip que contingui components nord-americans.

El 2019, les vendes de les 25 companyies d'armes més grans del món van augmentar un 8,5% en comparació del 2018 a un total de \$ 361 mil milions, amb 5 companyies (Lockheed Martin, Boeing, Northrop Grumman, Raytheon i General Dynamics) al top 10.

Els pobles són les primeres víctimes

El 2021, la despesa militar ha superat totes les expectatives dels accionistes, 2022 promet ser un bon any per a ells. La venda d'armaments no es limita a municions, míssils o fusells. Des de fa 20 anys, noves armes que van des de pistoles Taser, flash-balls fins a drones o gos-sos-robots volen canviar els paradigmes de la guerra: hi hauria menys homes a terra, la guerra seria més neta perquè l'home n'estaria lluny. Preguntar-se a qui maten. Són els civils els que suporten la pitjor part dels horrors dels conflictes armats, per intensos que siguin. El

2020, "l'ONU va registrar gairebé 12.000 víctimes civils només a l'Afganistan, Síria i el Iemen. Els civils també s'enfronten a la violència sexual, la tortura, les desaparicions, els desplaçaments massius i la inseguretat alimentària i fins i tot la fam.. (...) A finals de 2020, més de 99 milions de persones s'enfrontaven a nivells greus o perillosos d'inseguretat alimentària aguda a 23 països on hi havia conflictes i inseguretat. Aquesta xifra és superior a la del 2019, amb 77 milions. (font, unric.org). Àfrica va ser, el 2020, el continent més afectat per conflictes amb més d'una desena de guerres, principalment relacionades amb la captura de primeres matèries.

Venda d'armes: contra qui?

Països com els Estats Units, el Regne Unit, França, Israel, Rússia, la Xina... estan desenvolupant fires d'armes: demostració, noves tècniques... Milions invertits per a milers de milions de contractes a mida. La presentació d'aquestes fires se centra cada cop més en el combat urbà. Com que més de la meitat de la població viu en una ciutat, els soldats del demà han de poder controlar aquest espai. Per tant, la línia entre l'exèrcit i la policia és cada cop més prima.

La policia està equipada com l'exèrcit, l'exèrcit actua cada cop més com una policia. Així, el desembre del 2020, el Ministeri de l'Interior francès, després de l'episodi de les armilles grogues, va encarregar 90 vehicles blindats capaços d'evolucionar en terreny urbà.

La qüestió del manteniment de l'ordre, el saber fer francès, continua sent exportada. Les escoles militars nord-americanes estudien la Batalla d'Alger, dirigida per Massu i teoritzada per Trinquier per eliminar allò que s'anomena "l'enemic intern", un enemic considerat esquiú perquè es desplega enmig de civils. L'exèrcit nord-americà ha aplicat àmpliament mètodes francesos per aixafar el poble iraquetà durant l'ocupació de l'Iraq i més particularment a Bagdad, també utilitzant exèrcits de subcontractistes (o companyies militars privades) amb una intervenció a l'estratègia a adoptar, o fins i tot el dret de decisió sobre el centre de comandament nord-americà.

La primera de les víctimes continua sent la classe obrera, que s'està aixecant i s'enfronta a les dues darreres muralles que la separen del poder: la policia i l'exèrcit. Això explica també la reestructuració

d'aquests òrgans de defensa de la burgesia. Tant en la qüestió dels fluxos de refugiats, com en la de la contrainsurgència (Faluya, guerra a l'Iraq, Síria, Colòmbia...), la gestió dels moviments socials, el control de la població, el mercat d'armes desenvolupat dins dels Estats amb un augment de les noves armes (Taser, magranes de cautxú, bales d'atordiment, marcadors,...), sistemes de control coercitiu (càmeres, drones, escànners, lector d'insígnies, triangulació telefònica,...). I no es tracta només de França, molt innovadora en aquest àmbit, sinó també de la repressió a Birmània, Hong Kong, Egipte...

Oposar-se a la política de guerra avui és la pedra de toc de tota organització que digui defensar la classe treballadora. I no sols perquè són els treballadors els que paguen i pateixen les guerres, sinó també perquè aquesta política s'oposa a les reivindicacions més elementals. Tenen raó els treballadors alemanys quan diuen augment de salaris sí, rearmament no, hospitals i més personal sí, armament no.

Aquest és el contingut del NO a la guerra. I al nostre país en particular, no a l'OTAN, bases fora.

Els nostres compromisos ...

“El capitalisme porta a la seva essència la guerra, com els núvols porten la tempesta”

Jean Jaurés

www.posicuarta.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta